

**Висновок про наукову новизну,
теоретичне та практичне значення результатів
дисертаційної роботи Данилевського Івана Анатолійовича
«Реляційний поворот в психодинамічній терапії: історико-
методологічний аналіз»
(The Relational Turn in Psychodynamic Therapy: A Historical and
Methodological Analysis)**

Дисертаційна робота Данилевського Івана Анатолійовича на тему: «Реляційний поворот в психодинамічній терапії: історико-методологічний аналіз» була розглянута на розширеному науковому семінарі засідання кафедри психології, яке було проведене 06 травня 2026 року, протокол №1 відповідно до пункту 11 «Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 р. № 44». Результати проведення та обговорення презентації результатів дисертації Данилевського Івана Анатолійовича на вищезазначеному семінарі відображаються у цьому висновку.

1. Актуальність теми дослідження. Актуальність дослідження реляційного повороту у психодинамічній терапії зумовлена насамперед глибокими соціально-історичними трансформаціями, що радикально змінюють у сучасних умовах уявлення про природу психічного страждання, психологічну допомогу та власне терапевтичний процес. Зміна теоретичних координат утверджує бачення психічного функціонування як такого, що формується, підтримується та змінюється у просторі міжособистісних взаємин, що радикальним чином позначається на психотерапевтичній практиці, розташовуючи у центрі терапевтичного

процесу взаємну залученість, інтерсуб'єктивність, спів-конструювання смислів та афективну співприсутність терапевта і клієнта.

Саме тому історико-методологічний аналіз реляційного повороту набуває особливої актуальності, оскільки дозволяє простежити фундаментальні зміни у категоріальному апараті психодинамічної терапії, трансформацію уявлень про терапевтичний альянс, природу змін, роль терапевта та межі професійної нейтральності. Дослідження цих процесів є важливим не лише для теоретичного осмислення розвитку психотерапії, але й для критичного переоцінювання тих моделей допомоги, які використовуються в сучасній клінічній та консультативній практиці.

Особливої значущості ця проблематика набуває в українському контексті, позначеному війною, масовою травматизацією населення, досвідом втрати, вимушеного переміщення, руйнування соціальних зв'язків і тривалого хронічного стресу. Соціальна реальність, у якій одночасно перебувають і терапевт, і клієнт, ставить під сумнів можливість класичної дистанційованої позиції фахівця. У ситуації колективної травми психотерапія дедалі більше постає не як односторонній процес «лікування», а як простір спільного переживання, взаємної регуляції та відновлення здатності до контакту. У цьому контексті реляційний підхід виявляється особливо релевантним, оскільки дозволяє враховувати спільність поля терапевта і клієнта, їхню включеність у єдиний соціально-політичний та емоційний контекст.

Актуальність роботи аргументована також тим, що традиційні індивідуалістичні моделі психотерапії здебільшого виявляються недостатніми для осмислення наслідків колективної травми та руйнування соціальної тканини суспільства, які відбуваються в умовах війни, адже на перший план виходить травматичний досвід, пов'язаний з порушенням базової довіри до світу, людей та соціальних інститутів, внаслідок чого великої значущості набуває здатність до встановлення і підтримання

безпечних міжособистісних зв'язків. Реляційна психотерапія відкриває можливості для розгляду терапевтичної взаємодії як простору реконструкції довіри, інтеграції фрагментованого досвіду взаємодії та відновлення суб'єктивної цілісності особи.

Крім того, введення реляційного аналізу в український психотерапевтичний дискурс відповідає актуальному запиту на більш автентичну, емоційно включену та діалогічну форму психотерапії. Зростає потреба у переосмисленні ролі терапевта, меж його саморозкриття, форм емоційної присутності та механізмів взаємного впливу у терапевтичному процесі, особливо з огляду на поширення дигіталізованих форм надання психотерапевтичної допомоги в умовах війни. Це робить дослідження реляційного повороту важливим не лише з історико-теоретичної точки зору, але й у практичному вимірі – для розвитку сучасних практик психотерапевтичної допомоги, адекватних умовам війни, невизначеності та тривалої психологічної напруги.

Таким чином, актуальність роботи визначається необхідністю комплексного осмислення реляційного повороту як однієї з чільних трансформацій сучасної психодинамічної терапії, що змінює розуміння природи психіки, терапевтичної взаємодії та механізмів психологічного відновлення в умовах колективної травми й соціальних потрясінь.

Проблема реляційного повороту у психодинамічній терапії формувалася у межах психоаналітичної, інтерперсональної та інтерсуб'єктивної традицій. Витоки реляційної парадигми та роль міжособистісних стосунків у психічному розвитку досліджували Ш. Ференці, Г. С. Салліван, М. Кляйн, Д. В. Віннікотт, Р. Фейрберн. Методологічне оформлення реляційного аналізу як окремого напрямку психотерапії та розроблення його концептуального апарату здійснювали Д. Грінберг, С. Мітчелл, Л. Арон, Д. Бенджамін, Т. Огден. Проблеми взаємної суб'єктивності, інтерсуб'єктивного поля, переходу від

«психології однієї особи» до «психології двох осіб» досліджували: Р. Столороу, Б. Брандшафт, Дж. Атвуд. Питання енактменту, саморозкриття терапевта та взаємної регуляції у терапевтичному процесі висвітлювали О. Ренік, Ф. Саммерс, Д. Стерн. У вітчизняному науковому дискурсі проблеми трансформації психотерапевтичної взаємодії, впливу соціальних криз на терапевтичний альянс та теоретико-методологічних аспектів психоаналізу і психотерапії розглядали: В. Дорожкін, Г. Лазос, С. Уварова. Розвитку реляційного підходу у професійній та освітній площині сприяють Інститут реляційного психоаналізу, психотерапії та групових процесів та Українська асоціація реляційного психоаналізу та психотерапії.

Водночас аналіз наукових джерел засвідчив недостатню розробленість проблеми історико-методологічного становлення реляційного аналізу як окремого напрямку психодинамічної терапії у вітчизняній психологічній науці.

Соціальна значущість проблеми в умовах сьогодення, а також недостатня кількість наукових досліджень у цій сфері обумовлюють актуальність теми дисертації «Реляційний поворот в психодинамічній терапії: історико-методологічний аналіз».

2. Зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами.

Дисертаційне дослідження виконано в межах науково-дослідної теми кафедри психології Вищого навчального закладу «Університет економіки та права «КРОК» «Психологічні проблеми професійної підготовки та самореалізації фахівців різних галузей практики» (номер державної реєстрації 0116U00750); «Психологія особистісного та професійного становлення фахівців різних галузей практики в кризових умовах» (номер державної реєстрації 0124U003861). Тему наукового дослідження затверджено Вченою радою Університету «КРОК» (протокол № 5 від 23 лютого 2023р.; протокол № 6 від 26 лютого 2026р.).

3. Формулювання наукової задачі, нове вирішення якої одержано в дисертації.

Мета дослідження: вивчення історико-методологічної еволюції та особливостей трансформації реляційного аналізу у межах психодинамічної терапії.

Об'єкт дослідження: реляційний поворот як методологічна та теоретична зміна, що впливає на розвиток сучасної психодинамічної терапії.

Предмет дослідження: розвиток реляційного аналізу як самостійної психотерапевтичної течії, його концептуальні, методологічні та практичні особливості.

Завдання дослідження:

1. Проаналізувати процес сепарації реляційного психоаналітичного підходу від класичних моделей, визначити роль ідентифікаційно-теоретичних криз у формуванні його сучасної методологічної платформи та адаптації до клінічних, соціальних і культурних викликів відповідних історичних періодів.

2. Проаналізувати епістемологічні зміни у психотерапевтичній парадигмі, які виявилися ключовими для формування реляційного аналізу як самостійного напрямку, визначивши особливості трансформації розуміння психічного

3. Дослідити динаміку розвитку категоріального апарату реляційного аналізу та з'ясувати взаємозв'язок між трансформацією психоаналітичних понять і соціально-культурними змінами, що зумовили перехід від статичних, ретроспективних моделей до процесуально орієнтованого розуміння психічного.

4. Провести емпіричний аналіз особливостей онлайн терапії для виявлення специфічних закономірностей розвитку терапевтичного

контакту та ролі технологічних медіаторів у формуванні міжсуб'єктивної взаємодії.

4. Обґрунтованість і достовірність наукових положень, висновків і рекомендацій, які захищаються. Для реалізації мети й завдань дослідження застосовано комплекс методів, що відповідають історико-методологічному характеру роботи, а саме: 1) *загальнонаукові теоретичні методи: аналіз і синтез* (для виокремлення складових реляційного підходу, їх інтеграції в цілісну методологічну систему), *порівняння* (для зіставлення реляційних моделей суб'єкта, методів і уявлень про психологічне знання), *узагальнення* (для формування теоретичних висновків щодо специфіки реляційного повороту), а також *системний підхід* (для розгляду реляційного підходу як цілісної методологічної структури, у якому взаємопов'язані філософські, теоретичні та практичні компоненти); 2) *історико-генетичний метод* (для простеження генези реляційного мислення в психології, реконструкції етапів його становлення від класичного суб'єкт-об'єктного підходу до реляційного) та *історико-порівняльний метод* (для аналізу відмінностей у трактуванні реляційності в різних психологічних течіях); 3) *метод категоріального аналізу* (для уточнення змісту базових понять реляційного підходу та з'ясування їхнього епістемологічного статусу); 4) *епістемологічний аналіз* (для дослідження способів побудови знання в реляційній психології та виявлення її відмінностей від класичних інтраіндивідуальних моделей); 5) *емпіричні методи дослідження* (метод експертного інтерв'ю для отримання даних про практичні зміни у взаємодії з клієнтом, роль терапевта у цифровому середовищі та адаптацію реляційних категорій до онлайн-формату, а також багатовимірне шкалування для кількісного аналізу діджиталізації на різні аспекти терапевтичної практики).

Обробка якісних даних здійснювалася з використанням підходу обґрунтованої теорії (Grounded Theory), для аналізу кількісних даних застосовувався кореляційний аналіз (з використанням програмного забезпечення SPSS версії 20.01.)

Застосування цих методів забезпечило можливість реконструювати процес формування реляційного підходу в психології та психологічних практиках, визначити його епістемологічні засади та виявити вплив на трансформацію методології психологічного знання.

5. Наукова новизна отриманих результатів полягає у тому, що:

В роботі вперше:

- запропоновано періодизацію реляційного повороту в психотерапії, побудовану на взаємозв'язку інтелектуальних, соціальних і політичних трансформацій суспільства, що уможливило реконструкцію логіки концептуально-теоретичних змін і внесків провідних психотерапевтів, а також виявлення особливостей формування нових суспільних запитів до психотерапії, які зумовили подальші епістемологічні та методологічні трансформації в межах реляційного аналізу;
- систематизовано кризи реляційного аналізу відповідно до їхнього структурного рівня та функції у розвитку напряму; виокремлено онтологічно-теоретичні, епістемологічні, клінічно-позиційні та інституційно-соціальні типи криз. Встановлено, що зазначені кризи відображають різні рівні трансформації психотерапевтичного знання — від змін у концептуалізації психіки та статусу аналітичного знання до трансформації клінічної практики й соціального позиціонування психоаналізу.
- висвітлено динаміку категоріального апарату реляційного аналізу як прояву глибинної методологічної трансформації психотерапевтичного мислення — від онтологічно орієнтованої моделі

внутрішньої психічної реальності до епістемології взаємодії, процесу та контексту; показано, що еволюція термінологічного апарату супроводжувалася переходом від категорій репрезентації та внутрішньопсихічних структур до понять, що фіксують міжсуб'єктивні поля, ко-конституцію досвіду та ситуативну детермінованість клінічної істини; обґрунтовано методологічну нероздільність суб'єкта, аналітика та соціокультурного контексту в межах реляційного аналізу;

- показано, що перехід від текстоцентричного до афективно-реляційного аналітичного апарату, а також від моделі психіки як замкненої структури до концепції напівпроникної регулятивної межі відображає макросоціальні трансформації сучасності, зокрема плинність ідентичностей, розмивання дихотомії приватного/публічного та дефіцит стабільної присутності в умовах цифрового середовища;

- охарактеризовано епістемологічні трансформації реляційного аналізу, що відображають перехід від моноцентричної, технічно-орієнтованої моделі до діалогічної, міжсуб'єктивної та соціально інтегрованої парадигми, у межах якої істина, психічне явище та метод дослідження постають як продукти взаємної конструйованості в системі «аналітик–пацієнт–соціокультурний контекст», що зумовлює підвищення адаптивності терапевтичної практики до багатовимірності психічного функціонування;

- визначено специфіку цифрового аналітичного процесу, зокрема встановлено, що його структурна організація ґрунтується на механізмах соматично-афективної регуляції смислу; показано, що соматичний резонанс та саморозкриття аналітика функціонують як провідні механізми підтримання аналітичного контакту в онлайн-взаємодії, однак асоціюються з підвищенням афективного навантаження та феноменом цифрової втоми; доведено наявність структурної напруги між інтенсивністю реляційної залученості та емоційною стійкістю

аналітика, що зумовлює амбівалентний ефект цифрової терапевтичної взаємодії: афективна включеність сприяє смисловій інтеграції пацієнта, водночас потребує посиленої емоційної саморегуляції з боку терапевта.

Отримали подальший розвиток:

- Уявлення про цифрове середовище як чинник модифікації міжсуб'єктивного поля, що підсилює роль соматично-афективної регуляції та формує «цифровий реляційний континуум», у межах якого терапевтичний процес реалізується через афективне резонування та переживання присутності;
- аксіологічні та етичні засади психотерапії, представлені як система ціннісних орієнтирів розвитку терапевтичних стосунків, що включає символізацію, смислоутворення, реалізацію потенціалу суб'єкта, а також принципи відповідальності, взаємності та емпатії;
- категоріальний апарат реляційного аналізу в умовах постмодерної дигіталізованої епохи, що розширюється за рахунок концептів «гібридної суб'єктності», «техно-реляційної матриці» та «дзеркала алгоритму», які фіксують вплив цифрових агентів, алгоритмічних зворотних зв'язків і сенсорного перенасичення на психічне функціонування.

6. Практичне значення отриманих результатів. Практична значущість дослідження полягає у можливості застосування його результатів у психотерапевтичній та консультативній практиці, зокрема для підвищення точності аналізу та інтервенцій у сфері міжособистісної взаємодії та динаміки «Я–Інший», що сприятиме підвищенню ефективності психологічної допомоги в індивідуальному та груповому форматах шляхом уточнення реляційних механізмів терапевтичного процесу.

Результати дослідження можуть бути інтегровані у систему професійної підготовки психологів і психотерапевтів, забезпечуючи

узгодження теоретичної, емпіричної та практичної складових навчання, що забезпечуватиме підґрунтя для вдосконалення освітніх програм, підвищення рівня професійної компетентності фахівців та формування їхньої етико-діалогічної позиції у професійній взаємодії.

Окрему практичну цінність становить можливість використання отриманих результатів у суміжних галузях (соціальна робота, корекційна педагогіка), зокрема для розвитку соціально-емоційної компетентності фахівців і вдосконалення міжпрофесійної взаємодії.

Окремі розроблені історико-методологічні та епістемологічні положення реляційного підходу можуть слугувати основою для подальших емпіричних досліджень ефективності реляційно орієнтованих практик, їхньої адаптації до сучасних соціокультурних умов та впровадження діалогічних і етичних принципів у практичну психологічну діяльність.

7. Використання результатів роботи. Результати дисертаційного дослідження впроваджено в роботі Інституту реляційного психоаналізу, психотерапії та групових процесів Асоціації психологів України (довідка 01/21-359 від 25.09.2025) та в Українській асоціації реляційного психоаналізу та психотерапії (довідка 25А-4 від 26.02.2026).

8. Апробація матеріалів дисертації. Основні положення та результати дисертаційного дослідження пройшли апробацію у процесі їх обговорення на наукових заходах різного рівня та відображені у наукових публікаціях автора. Зокрема, результати дослідження висвітлено у фахових наукових виданнях, що входять до переліку наукових фахових видань України, а саме у збірнику наукових праць «Актуальні проблеми психології. Консультативна психологія та психотерапія» (2013, 2014 рр.), а також у колективній монографії «Теорія і технології застосування сучасних підходів до психотерапії у вітчизняних соціокультурних умовах» (Київ, 2014). Окремі теоретичні положення дисертаційного дослідження

були представлені у тезах доповідей на міжнародних науково-практичних конференціях, зокрема: V Міжнародній науково-практичній конференції «Держава, регіони, підприємництво: інформаційні, суспільно-правові, соціально-економічні аспекти розвитку» (07 грудня 2023 року, м. Київ); VI Міжнародній науково-практичній конференції з аналогічною тематикою (05 грудня 2024 року, м. Київ); XXVII Міжнародній конференції молодих науковців «Проблеми особистості в сучасній науці: результати та перспективи дослідження» (24–25 квітня 2025 року, м. Київ).

9. Особистий внесок здобувача. Усі дослідження проведено здобувачем одноосібно. Наукові результати та висновки, що складають наукову новизну, отримані автором самостійно.

10. Перелік публікацій за темою дисертації та особистий внесок автора. Результати дослідження висвітлено у 12 публікаціях, серед них 5 статей у наукових фахових виданнях категорії Б, включених до переліку МОН України, 1 стаття у міжнародному науковому виданні, яке входить до Організації економічного співробітництва і розвитку та Європейського Союзу, включеного до міжнародної наукометричної бази Index Copernicus, 6 праць, що належать до розділів монографій, матеріалів та тез конференцій.

Статті у наукових фахових виданнях України, що входять до наукометричних баз:

1. Данилевський, І. А. (2023). «Неусвідомлюваний аналітичний третій» як метафора опрацювання стагнації у психотерапевтичній діаді. *Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія «Психологічні науки», (3), 5-12.* DOI: <https://doi.org/10.32999/ksu2312-3206/2Q23-3-1> <https://pi.iournal.kspu.edu/index.php/pi/article/view/1300/1251>
2. Данилевський І. (2024). Метафора неусвідомлюваного

аналітичного третього у психотерапевтичній практиці: методологічний потенціал. *Вісник Львівського університету. Серія психологічні науки*. Випуск 21. С. 72-79. DOI: <https://doi.org/10.30970/PS.2024.21.10> http://psv-visnuk.lnu.lviv.ua/archive/21_2024/12.pdf

3. Данилевський, І. (2025). Дискурс ідентичності у реляційному підході. *Вчені записки Університету «КРОК»*, (2(78)), 530-543. DOI: <https://doi.org/10.31732/2663-2209-2025-78-530-543> <https://snku.krok.edu.ua/index.php/vcheni-zapiski-universitetu-krok/article/view/1034>

4. Данилевський, І. (2025). «Реляційний поворот» у психотерапії: історико-теоретичні передумови, принципи та етичні наслідки. *Вчені записки Університету «КРОК»*, (3(79)), 523-531. DOI: <https://doi.org/10.31732/2663-2209-2025-79-523-531> <https://snku.krok.edu.ua/index.php/vcheni-zapiski-universitetu-krok/article/view/1099>

5. Данилевський, І. (2025). Реляційне переосмислення «позасвідомого» та його роль у методології сучасної психотерапії. *Вчені записки Університету «КРОК»*, (4(80)), 468-479. DOI: <https://doi.org/10.31732/2663-2209-2025-80-468-479> <https://snku.krok.edu.ua/index.php/vcheni-zapiski-universitetu-krok/article/view/1182>

В інших виданнях:

1. Данилевський, І. (2025). Особливості онлайн-терапії у реляційному аналізі: ключові феномени та практика дистанційної взаємодії. *Veda a perspektivy*, № 1(56) 2026, 231-246 DOI: [https://doi.org/10.52058/2695-1592-2026-1\(56\)-231-246](https://doi.org/10.52058/2695-1592-2026-1(56)-231-246) <https://perspectives.pp.ua/index.php/vp/article/view/35415>

2. Данилевський, І. А. (2013). Розвиток інтерперсональної

психотерапії: від Ференці до Габермаса. Актуальні проблеми психології. Том. 3.: Консультативна психологія та психотерапія: Зб. наукових праць Інституту психології ім. Г.С. Костюка НАПН України, (9), 47-55. https://lib.iitta.gov.ua/id/eprint/711160/1/zbirka2013_iss9.pdf

3. Данилевський, І. А. (2014). Соціокультурні особливості використання стосунку «психотерапевт-клієнт» в інтерперсональній психотерапії. У З. Г. Кісарчук, Я. М. Омельченко, & Г. І. Онищенко (Ред.), *Теорія і технології застосування сучасних підходів до психотерапії у вітчизняних соціокультурних умовах* (с. 101-112). Київ, - Імекс-ЛТД. <https://lib.iitta.gov.ua/id/eprint/707608/>

4. Данилевський І.А. (2023) Глибинне інтерв'ю в інтерперсональній психотерапії як джерело даних для психологічного дослідження. Держава, регіони, підприємництво: інформаційні, суспільно-правові, соціально-економічні аспекти розвитку: тези доповідей V міжнародної конференції (07 грудня 2023). - Київ: Університет "КРОК", 2023. <https://conf.krok.edu.ua/SRE/SRE-2023/paper/view/1897>

5. Данилевський І.А. (2024) Постмодерні інтерпретації перенесення в реляційному психоаналізі. Держава, регіони, підприємництво: інформаційні, суспільно-правові, соціально-економічні аспекти розвитку: тези доповідей VI міжнародної конференції (05 грудня 2024). - Київ: Університет "КРОК". <https://conf.krok.edu.ua/SRE/SRE-2024/paper/view/2597>

6. Данилевський І. А. (2025) Реляційний підхід у психотерапії: особливості сучасного етапу. Проблеми особистості в сучасній науці: результати та перспективи дослідження, 24-25 квітня 2025 р. : Матеріали XXVII Міжнародної конференції молодих науковців / За ред. І. В. Данилюка, С. Ю. Пашенко. - Київ : Видавництво Ліра-К. 390 с. Online-видання. <https://psy.knu.ua/images/2025/5342e8gsdgdsh.pdf>

7. Данилевський І.А. (2025) Відлуння сновидінь у

психоаналітичному кабінеті: ревері та створення інтерсуб'єктивного поля. Держава, регіони, підприємництво: інформаційні, суспільно-правові, соціально-економічні аспекти розвитку: тези доповідей VII міжнародної конференції (04 грудня 2025). Київ: Університет "КРОК". <https://conf.krok.edu.ua/SRE/SRE-2025/paper/view/3095>

Усі наукові положення, висновки і рекомендації одержані автором особисто. Результати дисертації опубліковано в повному обсязі.

ВВАЖАТИ, що дисертаційна робота Данилевського Івана Анатолійовича на тему «Реляційний поворот в психодинамічній терапії: історико-методологічний аналіз», яка подана на здобуття ступеня доктора філософії, за своїм науковим рівнем та практичною цінністю, змістом та оформленням повністю відповідає вимогам пп. 5, 6, 7, 8, 9 «Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 р. № 44» та відповідає вимогам освітньо-наукової програми ВНЗ «Університет економіки та права «КРОК» зі спеціальності 053 «Психологія».

РЕКОМЕНДУВАТИ: Аналіз результатів публічної презентації та обговорення результатів дисертаційної роботи Данилевського Івана Анатолійовича свідчить, що вони відповідають змісту освітньо-наукової програми «Психологія» спеціальності 053 «Психологія», містять наукову новизну порівняно з наявними в психологічній науці теоретико-методичними та науково-практичними рекомендаціями і є самостійно отриманими та оригінальними науково-обґрунтованими авторськими положеннями, які спрямовані на вирішення конкретних завдань у площині застосування реляційного аналізу та мають істотне значення для психотерапії загалом. Таким чином, дисертаційна робота Данилевського Івана Анатолійовича на тему «Реляційний поворот в психодинамічній

терапії: історико-методологічний аналіз», подана для публічної презентації здобувачем наукових результатів дисертації та її обговорення на засіданні кафедри психології може бути рекомендована до захисту у разовій спеціалізованій раді Університету «КРОК» на здобуття наукового ступеня доктора філософії за спеціальністю 053 «Психологія» галузі знань 05 «Соціальні та поведінкові науки».

Головуюча на засіданні кафедри психології

Вищого навчального закладу

«Університет економіки та права «КРОК»

к.пс.н., доцент, доцент кафедри психології

Олена НИКОНЕНКО

Секретар

Ольга ЛИСЕНКО

Підпис Ольга ЛИСЕНКО засвідчую
Директор департаменту кадрів Вищого навчального закладу
«Університет економіки та права «Крок»
код 04635922
«Олександра ПАЛАНЮК»
20__ р.